

Ljudsko DA Bogu

Fra Šimun Markulin, Split
- student teologije

Caravaggio:
Pozivanje sv. Mateja

Fenomen duhovnog poziva

Cijela je zajednica pozvana svojim primjerom upućivati na Boga i pomagati pojedincu koji se odlučio slijediti Boga. Ako djevojka ili momak osjete duhovni poziv, treba oko njih stvarati okružje u kojem će se to sjeme buditi i cvasti; da malo-pomalo dođu do zaključka: Želim biti redovnica! Želim biti redovnik! Želim biti svećenik!

Sv. Augustin (†430.), jedan od najvećih duhovnih otaca kršćanstva, ovako opisuje svoj poziv u Ispovijestima: *Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova, kasno sam te uzljubio! A eto, ti si bio u meni, a ja izvan sebe. Ondje sam te tražio nasrćući na ta lijepa bića koja si stvorio, ja rugoba. Ti si bio sa mnom, a ja nisam bio s tobom. Mene su daleko od tebe držale one stvari koje ne bi postojale kad ne bi bile u tebi. Zvao si me i vikao, probio si moju gluhoću, zabljesnuo si,*

sijevnuo si i rastjerao moju sljepoću, prosuo si miomiris, a ja sam ga upio da uzdišem za tobom, okusio sam ga pa gladujem i žeđam, dotakao si me, i zato gorim za tvojim mirom.

Susret s Gospodinom

Duhovni poziv je nadnaravni Božji poziv osobi da se posveti svećeništvu odnosno redovništvu. Takav je poziv očitovanje beskonačnog i vječnog Boga, besplatan dar koji dolazi izravno iz Božjeg srca. Jasno je da poziv prije svega treba shvatiti kao događaj, kao nešto što se dogodilo između Boga i konkretnog čovjeka; to je osobna Božja riječ upućena pojedincu. Božanska inicijativa pretihodi i uvjet je ljudskog odgovora. Ivan Pavao II. u enciklici *Pastores dabo vobis* piše: *Povijest svakog svećeničkog zvanja je povijest neizrecivog odnosa između Boga i čovjeka, između ljubavi Boga koji poziva i slobode čovjeka koji, u ljubavi, odgovara Bogu.* Svijest o tako velikoj milosti isključuje bilo kakvo polaganje prava na poziv. Poziv je dar, to nije ničije pravo. Bog potiče srca uz pomoć Duha Svetoga u svako vrijeme, u svim okolnostima, u svim prilikama koje nadilaze naše shvaćanje.

Sâm je Uskrsli Gospodin rekao svojim učenicima da će primiti snagu Duha Svetoga koji će sići na njih i bit će mu svjedoci. (Usp. Dj 1, 8) Bog nam se uvijek otkriva, potiče na neki način našu svijest, što se očituje u našem neprestanom traženju smisla, istine, sreće. Poziv je stvaralačko djelo Božje, koje se ne može izgubiti: Bog ga stvara i trajno obnavlja – *ta neopozivi su dari i pozivi Božji (Rim 11, 29)*. Poziv je također priča o obraćenju. Osoba koja prihvati Božji poziv ne živi više za sebe, nego za Boga i za druge. Poziv je mistično djelovanje: Bog neprestano zove, a pri tomu ostaje nedostižan i tajnovit. To je uvijek različit događaj: nema ponavljanja, svatko doživljava poseban put, različit od drugih, Bog uvijek nanovo govori: *Ti, idi za mnom (Iv 21, 22b)*. Uz to, to je razgovor u slobodi: Bog se spušta do ljudi koji u slobodi mogu odgovoriti na ponudu Božje ljubavi. Poziv je dar ljubavi koji traži odgovor u obliku darivanja cijeloga života iz i u ljubavi. Na posljetku, to je Božja blizina nama: Bog dolazi ususret ljudima i želi da budemo njegovi predstavnici na zemlji jer *nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim (Ef 1, 4)*.

Poticati zvanja

Poziv dolazi od Boga, no on želi da mi sudjelujemo u njegovu djelu – ponajviše molitvom. Isus nas upozorava: *Žetve je mnogo, a radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju (Mt 9, 37-38)*. Roditelji, svećenici i nastavnici jesu najbolji primjer zvanja i primjer

kako se zvanje čuva. No, cijela je zajednica pozvana svojim primjerom upućivati na Boga i pomagati pojedincu koji se odlučio slijediti Boga. Ako djevojka ili momak osjete duhovni poziv, treba oko njih stvarati okruženje u kojem će se to sjeme buditi i cvasti; da malo-pomalo dođu do zaključka: *Želim biti redovnica! Želim biti redovnik! Želim biti svećenik!* Osobito su svećenici pozvani svjedočiti Krista i tako u duši mladića probuditi želju za svećeničkim odnosno redovničkim pozivom (zvanjem). Kada ste sigurni u poziv, pozvani ste biti ustrajni i nepokolebljivi. Sjećamo se Isusova obećanja: *I tko god ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi imena mojega, stotruko će primiti i život vječni baštiniti (Mt 19, 29)*.

Sv. Toma je rekao da se božanski pozivi na savršenstvo života

biti sa samim sobom, svojim manama, strahom od odgovornosti, strahom od žrtve; ali treba se boriti i protiv đavla koji se osobito raduje gašenju duhovnog poziva. Pogotovo se nemojte nikada obeshrabriti. Sv. Pavao nam poručuje: *Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati (1Kor 10,13)*. Ponekad se treba suočiti i s nerazumijevanjem obitelji prema vašem pozivu od Boga, što se događa zbog neznanja i manjka vjere.

U Crkvi i za Crkvu

Duhovno zvanje nije isključivo usmjereno na vlastito izgrađivanje, to je dostojanstvena uloga koju je Bog povjerio nekim osobama za posvećivanje njihovih bližnjih. Čitamo u Poslanici Hebrejima: *Svaki veliki svećenik, zaista, od ljudi uzet, za ljude se postavlja u odnosu prema Bogu da prinosi darove*

Dragi mladi, snagom Duha Svetoga, možete reći DA Bogu i uz neizmjernu pomoć njegove milosti možete uspjati u pozivu na ljubav, na služenje, na zajedništvo – jednom riječju: biti svećenik i redovnik.

trebaju prihvatiti bez odlaganja. Naravno da će za to postojati prepreke koje će odugovlačiti s vašim odgovorom, unatoč dobroj volji. Stoga, potrebno je zaštititi ovaj Božji dar, biti u neprestanom prijateljstvu s Bogom: čestim pristupanjem sakramentima, u molitvi i meditacijama, kroz duhovno vodstvo i slično. Ponekad se za očuvanje poziva traži bolna i duga borba – ne budite potišteni i iznenađeni, nego se borite do uspjeha. Dakle, svatko tko osjeća poziv od Boga, nerijetko se mora suko-

i žrtve za grijeh (Heb 5, 1). Kako bi se postalo svećenikom, treba biti posebno pozvan od Boga: *I nitko – nastavlja Poslanica – sâm sebi ne prisvaja tu čast, nego je prima od Boga, pozvan kao Aron (Heb 5, 4)*. U dokumentu *Pastores dabo vobis*, nakon što ističe da svaki poziv dolazi od Boga, Ivan Pavao II. posebno naglašava da se poziv nikada ne daje izvan ili neovisno o Crkvi, već se događa u Crkvi i njezinim posredstvom. Ne samo da poziv dolazi posredovanjem Crkve, ne samo da se prepoznaje

i ostvaruje u Crkvi, nego se očituje i kao služenje Crkvi. Dakle, poziv dolazi od Boga, ostvaruje se u Crkvi i služenje je Crkvi. To je dar određen za izgradnju Crkve i širenje kraljevstva Božjega u svijetu.

Nitko nema pravo na redovničko i svećeničko zvanje pa kada je osobno i uvjeren u poziv. Za ovo nalazimo potvrdu i u Bibliji: sv. Pavao, nakon što je iznio Timoteju koje sve vrline trebaju imati kandidati, dodaje: *Rukū prebrzo ni na koga ne polaži i ne budi dionikom tuđih grijeha!* (1 Tim 5, 22).

Biti redovnik, biti svećenik

Redovništvo je po sebi upućeno posvećivati ljude, to je dar Božji za Crkvu i svijet. Ono spada u bit Crkve, sâm je srce Crkve. Redovnike (franjevce i dr.) je Krist Gospodin pozvao da budu s njim i da propovijedaju radosnu vijest. Pripadnost franjevaca Kristu očituje se osobito polaganjem zavjeta čistoće, siromaštva i poslušnosti koji su osnovani na Gospodinovim riječima te su stoga Božji dar koji je Crkva primila od svoga Gospodina.¹ Franjevci, potpomognuti Duhom Svetim, idu u susret suvremenom čovjeku po cijelome svijetu, uvijek se vraćajući na izvore, a to je karizma sv. Franje iz Asiza. Svakom čovjeku navješćuju Boga, odgovarajući tako na znakove vremena i potrebe Crkve. Ta i sâm je Gospodin rekao: *Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju*. Promatrajući Krista, svjedoče njegovu ljubav današnjem napaćenom čovjeku (Mk 16, 15).

Naviještanje radosne vijesti jest prva dužnost svakog svećenika. Riječi Vittoria G. Rossa² pomažu nam razumjeti svećenika: *Svećenik nije čovjek poput drugih – kada bi bio poput drugih, ne bi bilo potrebe za njim. Čovjek koji može izgovoriti riječi koje mi mogu pomoći da ne završim u paklu, već da se možda domognem raja, riječi koje mi mogu pomoći da smireno, s vedrinom i nadom prihvaćam nesreće, pa i onu najružniju – smrt, taj ne može biti čovjek poput mene.*³

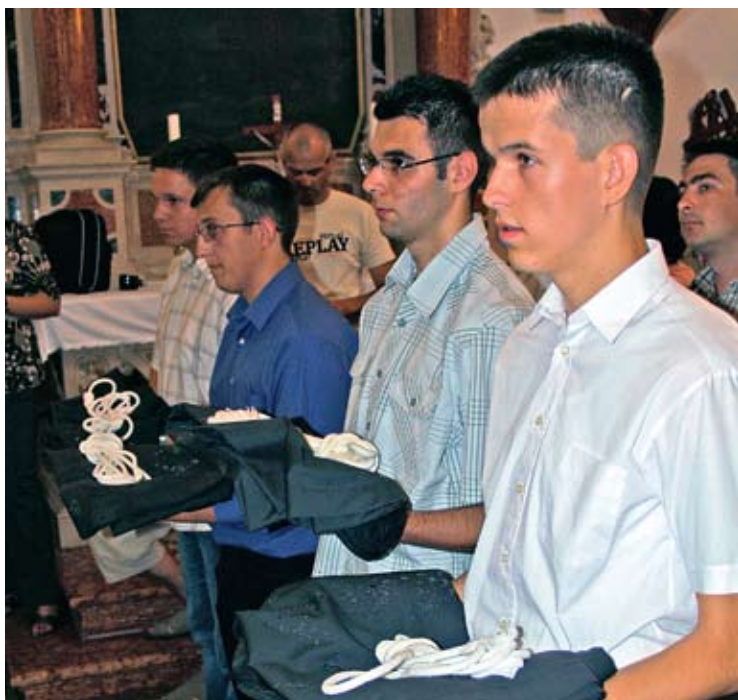
Evo me, mene pošalji

Dragi mladi, snagom Duha Svetoga, možete reći DA Bogu i uz neizmjernu pomoć njegove milosti možete uspjeti u pozivu na ljubav, na služenje, na zajedništvo – jednom riječju: biti sve-

ćenik i redovnik. Zagrljaj s Ljubavlju, Isusom Kristom, sigurno će uroditi plodovima u vašim životima. Bog ima plan ljubavi za svakoga od vas, samo mu se otvorte u slobodi. Odluka je vaša, uz Božju pomoć.

Ne bojte se slijediti Isusa! Ne bojte se napraviti najbolje od onoga što imate u svom životu s Bogom! Ne bojte se dati sve! Ne bojte se moliti, biti prijatelji Božji! Ne bojte se dati drugima, posebice onima koji pate! Ne bojte se slušati Božji glas u svojim srcima! Ne bojte se prigrliti križ! Ne bojte se hrabro svjedočiti drugim ljudima snagu i ljepotu Kristove ljubavi! Ne bojte se biti nova snaga u Crkvi! Ne bojte se!

Isplati se!

Visovac: Obred oblačenja redovničkog habita

¹ Usp. *Lumen gentium*, 43.

² V. G. Rossi (1898.–1978.), talijanski pisac.

³ Usp. Boninsegna, Enzo, *Svećeniće, tko si? Otajstvo među nama*, Teovizija, Zagreb, 2010., str. 157.